

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είναι σήμερα και πρόσφατα χρόνοι
την πλευρή της οικουμένης γην των Παρθενώνας.

Χίλια και έναντια και έξι
και δύλια γάπα Μπαρμπαλέη.

Τάν δρων μας μεταβολή, ένδιαιθρώνεια πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθειας πρὸς ήμα.

Συνδρομὴ για κάπει χρόνο—δεκτῷ φράγκα είναι μόνο.
Για τὰ ξένα δύμας μερε—δέκα φράγκα καὶ στὸ δέκα.

*Όπιδε μηρὸς Απειλῆ,
στοὺς κάμπους καμομῆ.

Ποδονός έχανδα κοι τριαπάτη,
διμέλα μεγάλη ποὺς νὰ πρασιτορέη.

*Ο Φασαρής τῶν Αθηγῶν
ετὸν Ανακτα τῶν Βρετανῶν.

*Μῆ "Απριλίτια ανάζω
για χαρην του λουλούδια.

Μᾶς ήδες μες στὴν Πασχαλίδ,
τῆς Βρετανίας Βασιλῆ,
καὶ δλοι φωνάζουν οὐδὲ κόμι, τούτεσι καλᾶς θωρακες,
καὶ δλοις σ' έγνωσιαμε, μαλ τώρα μᾶς έγνωσιες.

Οθρόα, ζήτω καὶ έλετε,
καλᾶς ήλθες, Βασιλεῦ
τῆς μεγάλης Αλβίνος,
εἰς τὴν γην τοῦ Παρθενώνος.

*Ολο Κορνιόν άπε Ελεϊδ
θὰ βεβίς έπιστη, Βασιλῆ,
στὸν τόπο μας τὸν εθνυκῆ,
ποὺ πάρετε σόδιν βροχῆ.

Καλῶς έφθασες, λαμπρὲ
τῆς πορφύρας μας γαμπρὲ,
καλῶς έφθασες με μῆρα,
κοσμοφίλητη πορφύρα.

*Ω! φυχή μου, τείναι τοῦτα!
καλῶς ήδες μὲ λαγοῦτα,
καλῶς ήδες μὲ βιολέδ.

*Η σογῆ μας ή μεγάλη,
ρόδο γίνεται κοι πάλι
καὶ σ' φανει, Βασιλῆ.

Ντάοντ ποι οὖτινεδή
μπάτινερετε πτάοντ ποι λόρ.

*Αγ κατέστον διμοβάλης γιά τὸν ήλιο ποὺς κινεῖται
μα δὲν πρέπει στὴν δική μας την άγάπην γ' αποστέ..
εδώ πέρα μη δικαιάμαται και πανδήμας δινυσεῖται
τῆς Αγγλίας η φιλα, συγγενούς μας Δανονῆς.

*Ω! πούλι, Μπριτάνια, δι γονέβες, τὰ κέματα κυβέρνα,
καὶ ἐπό μεγάλα τρόπαια τῶν Αθηγῶν πέρα
καὶ μὲ τὴν Βασιλίσσα και μὲ τὴν Βικτορία,
ποὺ τῆς καλάρειας παθεῖται
γαλαζούματη Ρούμπη
και τιστεγκή κυρία.

Κέπτα τελετῶντας,
δικον και καρδιὸν λαζαράδιας.
Οδὲν κόμι φωνάζουν διοι
και σ' γαλοναν μυροβόλιοι.

Οδὲν κόμι καὶ έγα διανάδω
και τὸ στράτων σὰ τραγούδη,

*Οπι τρέφομεν άγάπην στὴν μεγάλην Αλβίνο
την, δει και στὸν αἴλανα,
οᾶς τὸ λέμι Ελληνονα,
οᾶς τὸ λέμι η Αγγλία.

Κείνη δ Μπάριφουρ δ σπουδαῖος, κι' ἄν δ ἀρόδος Τσαμπεζλαίν,
κι' ἄλλοι Λόρδοι τῆς Ἀγγλίας, ποὺ δὲν ἔχω πός τοὺς ἵλην,
ἥροντο νὰ βάλουν κάλη μέσ' της δόξης τὸ καμίν
πρῶτοι θύβριαν νὰ ἔκεινοι.

Καὶ χωρὶς κανένας νᾶναι συμπολίτης Ἀθηναῖος,
καὶ χωρὶς κονυμάρους νᾶχονν' στὸ Ρωμαϊκὸ σαν ἔνοι,
μὲν τὰ δάρια τὸν τὰ ἐσφάδια θὰ τὸς ὑψηλῶν γενναῖος
καὶ πεντάκις καὶ δεκάκις ζωγραφοὶ καὶ πεθαμμένοι.

Ἀλέπου πάλιν, οὐδανὲ,
κι' Ἐλα, συγγενῆ στενὲ,
τῆς Ἑλλάδος τῆς στενῆς,
καὶ τοιοῦτος νὰ φαγῆς.

Ο τῶν Ἀγγλων' Ἔδονάρδος
μᾶσα στὴν Ἀθήνα φθάνει,
κι' ἂς προστέξῃ κάθε Βάρδος
μὲν λουλούδια νὰ τὸν φάνη.

Ἐξειν βρούμαις, ἔκω ρῦποι,
κι' ἄς ἀνθίσουν δὲν κῆποι,
καὶ λουλούδια ζέλεινα
τῶν δασῶν καὶ κηπευτικῶν
νὰ μαρφόσουν Βασιλεῖς,
κατὰ πάντα προσφορέστε.

Καλῶς μᾶς ἥλθες ἐκφωνῶ καὶ ακύρω ταπεινά,
νομίμω για τὸν Ἕλληνα πᾶς κι' ἄλλος οσύ μίλησα...
ἐπίσης καλῶς φωναῖς στὴν πόλις μὲν ἕκαν,
οὐδὲν καὶ διο τούρη μούνην πανεγενήνεις Βασιλίσσα.

Τὸ κράτος ἐπὶ βάσεον στεργῶν ἐκφαταίσαμεν
καὶ πός ἀγάντα φέπουμεν κομποτολικούς..
καὶ πάλιν οὐδὲν διανότης διμετένασμεν
"Οἰλυπια γηνές, δ Βασιλεῦ, τὸν Ὁλυμπιακός.

Τὶ Στάδιον μαρμάρινον κι' εδρὶ σᾶς περιμένει!..
κυντάται καὶ τὸν ἥλιο μας... δὲ Ιοὺν σὲ θερμαίνει
κι' ἄν εἴσαι ψαρο-Φασούλης, κι' ἄν λέγος "Ἐδονάρδος...
οὐδὲν φέρε σάνι, ἐφωνάεις κι' ἔκαντος δ Ῥεχάρδος,
τούτους δὲν μου λαμπρὸ λάμπει για τὰ κυττῶ
τὸν ἵσκο μουν' στὸ λάμπον φῶς διαν περιπατῶ.

Ἄθετς θερμαίνει κεφαλάς,
καὶ τεῦντος ἡ πατρὶς Ἑλλὰς
δειχνεῖ στούν κόμον τὰς φυλάς.

Κυττάτεται τὸν ἥλιο μον, φωνάζεις διατόρως,
πᾶς καὶ τὸν τένος "Ἐλλήνας οἰστρηλαῖτε πυρφόρδος.
"Ιδέτε πλήρημαν φωτὸς
κι' ἀνταύγειαν ἀκτῖνος...
Στόλος, Διοικόνος, Στρατός,
τὸ κράτος εἰν ἔκεινος.

Ἄθον, ποὺ λάμπει πάγκαλος εἰς οδρανὸνς σαπρείρων,
τὸν θυμόνος κι' δ ποιητῆς τῆς Ἀλμύρων Βόρων,
κι' ἄν δέλλο τὸ δὲν μοῦμενε, μόνον ἔκεινος φύσαν
παντοτεινὸν προσκόνημα τοῦ μόσμου νὰ μὲν κάνη.

Κείνη δ τοῦτο τὸ Βασιλεῖον φορὰ κοράμων γίγη,
κι' ἄν κλέψουν ἔτα κι' ἄλλο μουν κευμήλιον Ἐλγήνοι,

κι' ἄν δὲν μὲν ἀφήσουν τίποτα, μήτε ἐσφόδρα,
μότο τὸν ἥλιο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ τὸν πάρη.

Δουούθητε στὰς ἀκτῖνας του, μεγάλοι Βασιλεῖς,
καὶ πάθω δ Φασούλης,
καὶ φᾶς ἀποθηκεύσετε τοῦ διάκονου τῆς ἡμέρας
νὰ τύχετε στὴν συντεφιά τῆς μαρφώς Εγγλατέρας.

Πᾶς σὲ λινούμαι, Βασιλεῦ... μοῦ φαινεται φρικάδες
νὰ γηγένης κανεὶς σὲ μέρος δυκιλδές,
καὶ διογένης προτυμῶ καὶ Φασούλης νὰ λέγωμαι,
μὰ τὸν ἥλιο πάντοτε τῶν Ἀθηνῶν νὰ φλέγωμαι,
παρὰ τὸ στέμμα νὰ φορᾶ μεγάλον Βασιλείον,
πλὴρ δυχιλδώδους, σκοτεινοῦ, καὶ πούν διηληνοῦ.

Πᾶς μακαρίζω, Βασιλεῦ, Γεωργίου τὸν πρότοτον,
ποὺ βασιλεύει στὸν κλεινὸν Βασιλείου τὸν φάτων,
κι' ἄν μαλποτε σὰν Βασιλεὺς ποτὲ έται πικέος,
μὰ τῆς ἐσχάνει μὲ τὸ φῶς τῆς τῆς μακαρίας.

Τὶ μακάριος τῷδεν νᾶναι Ρήγας Ζηλενίδ
στὴν δοτίαν τοῦ φατὸς,
κι' ἀποφαῖ πᾶς ταξιδεύει κάθετ' λίγο καὶ λιγάν,
καὶ στὸν Μήτρο μᾶς δέρνει καὶ στὸν Κόνιτσαν Γεωργανά.

'Ιδον καὶ τοστὸς Ἀθήναιαν, δὲν ἄλλοι λόγοι σπόνη...
κυντάτετε τὸν ἔβρυον τὶ σύνεφα σημόνει.

Κείνη λίγη φᾶτ' εἶδος κι' ἔκει,
πλὴρ εἶναι σκονή κλασική,
χῶμα τὰ μάλιστα κλεινόν,
χῶμα τῆς γῆς τὸν Ἀθηνῶν.

Κείμεις δῶδω μακάριοι μασσούμε τέτοιο χῶμα
κι' ἐπιτηδεῖς δνούγοις μᾶς πιθανή τὸ στόμα,
καὶ λέμε: πνεύσε, ζέψυσε, καὶ λινούλαδος φύσα,
καὶ φέρεν σκόνηστοική στὰ στόματά μας τοι.

B.

Οβρά, μεγάλε Βασιλῆ, ποὺ λάμπεις στὸν αἰλῆνα,
κότα τριγύρον σὸν Ρωμηούς, κύτα η διελ τὸν μᾶδο...
οἱ πρόγονοι σὸν οἴστρησαν τρισένδοξη κορῶνα
νὰ τὴν φορῇς καὶ νὰ φυλάξ τὸ δίκηρο καὶ τὸν νόμο.

Μήτρε μεγάλων Παλατιῶν φεγγοβολαῖς καὶ μῆδα,
μήτρε κορῶνα λαμπρή καὶ δόρσος καὶ πορφύρα
κάνουν τὸν πόσμο τὰ σκοτεινὰ λουλούδια τῆς διγάπτης,
δουν ἔκεινος, ποὺ φωνεῖ τὸν πόσμο σὰν σαπάρης.

Καὶ σὸν γι' αὐτὸν λατρεύεις, μητρὶ στὴν Ἀλμύρα σου,
καὶ μυριάδες στόματα δοξάζουν τὴν κορῶνα σου,
κι' δ τόμος φιλοδίλωμας μονιά σου παραστέμενοι
καὶ στέφανα σού πλένει.

Άθος δ ὅδεις κι' ἡ τιμὴ τοῦ πάθε Βασιλέως,
δικαιοσύνης ἐπαδλα μήτρας πατέρης...
τόσων προγόνων δρεπή, διόστοι προγόνων πλέος
λάμπει στὸ Στέμμα ποὺ φορεῖς, στὸν Θρόνο ποὺ καθίζεις.

Δικαιοσύνης διωρητῆς
Τὰ σκῆπτρα τῆς σφρικτοκρατεῖς,

μ' ἐπίνω τῆς δασιεντος δ Θρόνος σου στηρίζεται
κ' ἀπὸ μεγάλους καὶ μικρούς μ' ἀγάπη τριγυνοῦσται.

Δικαιοσύνης διδοθής ἐμπρός στὸν κόσμο πέρα,
μ' αὐτήν, μεγάλες Βασιλῆδες, τὰ κύνατα κυβέρνα.
Τοῦν χρονὴ Βασίλεων θὰ μέτη στὸν αἰώνα,
καὶ Βασιλέων καὶ λαῶν ἀδάντος κοράνα.

ΜΑΣ' Ο Περικλέτος δ Πλαυσινάς στὸν Ἐθνούραδο τῆς Ερετανέας.

Καλὸς μᾶς ἡλιός, Βασιλῆδες τῶν Ἀγγλων, στήριξ Αθήνα,
π' ἔγω σὲ φαίνω σήμερα μὲν φόδα καὶ μὲν κρίνα.

Οὐρρά, μεγάλες Βασιλῆδηδέντα τὰ πέπων χάμω,
μ' ἐπινυμάτι στήριξ Ἀγγλακήν προσφρόνην τὰ κύνα,
καὶ γὰρ τὸ κράτος τῶν Ρωμαῖον τὰ αἰόλεγα ποιῶ,
πλὴν δὲν τὴν ἔμαθα μ' ἔγω μαθὼς τὸν Δαμαλά.

Οὐρρά, οικηπούχες τοελεπῆ,
γιὰ σὲ χόρα καὶ κάποια...
Πά τὰ μάθης τὶ θὰ πῆ
διοικησες καὶ νόμος.

Κι' ἔγω μὲ πλῆθος έιρεκα φρενήσος νὰ σὲ δῶ...
μ' καμιά ποῦ δὲν ήσουν στήριξ ἵλογας ίδω,
π' ἀπόδοσης τὸν Κορδόναρο, π' ἀκόνοης τὸν Δεβίδαρο,
ντ' δῆς καὶ τὸν ουαίδαρο.

Κρίμα ποῦ δὲν εὐτρύχησες, τιμιότερος πορφύρα,
σ' τοὺς δληθεῖς ἀγύνας μας νὰ τύχης ίδω πέρα,
τὰ τοιόδησις κράτος μιᾶ φράδα, καὶ γὰρ μαλί σου μοίρα
σ' τὸ κτυπημένο πόδι σου νὰ σφηνωθῇ μιᾶ σφράδα.

Πολλῆς μαυούλας συμφορᾶς
δ Κόσδονος ενδῆκε,
μὰ δυστυχῶς κι' δ δερλεφὲς
στήριξ Νάξο δὲν βγῆκε.

Κι' δ Σαραβέλας, Βασιλῆδη, δὲν βγῆκε στὴν Χαϊδία,
κι' δέ γένει τὸ Κοφόνι μας καρφως ἐπιτραπῆ,
σθ μὴρ κι' δ Προβελέγγιος στήριξ Μήλο λαῷ ίππιδα
κι' αὐτὸς δὲλ τὸν κέριον Κουλούδην ἐφαγώθη.

Τι κεῖμα ποῦ δὲν ξινής δῶδι στήριξ ἵλογας
τ' ἀποήτης τὸν Κοφόναρο καὶ τὰ φωτάζεις γέρε.
Όποια πλάσις φωδοσοπή,
τι βρῶμα καὶ τι βρῶμας...
Εἴτα τὸ μάθης τὶ θὰ πῆ
διοικησες καὶ νόμος.

Ἐδῶ τὸν τόμων ἡ φροφᾶς,
τὸ φρενινὸν Παλάνιον,
καὶ περιβάλλεται τὸ φᾶς
καθένας ὃς Ιμάτιον.

Ἐσεῖς τὸ παρακάνετε μὲ νόμοντο στήριξ Ἀγγλία,
πρέπει καὶ λίγο σεμπελιό γιὰ μάλορα ποιησία.
Τάξις παντοῦ μὲ επειδίαμα μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέπῃ
χωρὶς καρμίλα πονμπονσιά, χωρὶς δάμαν κι' δις φέξη.

Χρειάζονται καὶ πατερὸς καὶ σανιδδῶν λόγοι,
κι' δέν ἔτα πόριμα φρονικόν,
μὰ καὶ πολὺ σχολαστικόν,
νόμος ἀκριβοδίκιος καὶ κράτος οὖν ραδλήγι.

Οπόταν μάθεις καὶ σεῖς οπληγάνετο τὰ τρόπαια,
σταῖς καὶ σεῖς φρονισάστε μὲ λόγους σάς τουλούσιμα,